

Ob Balkanu.

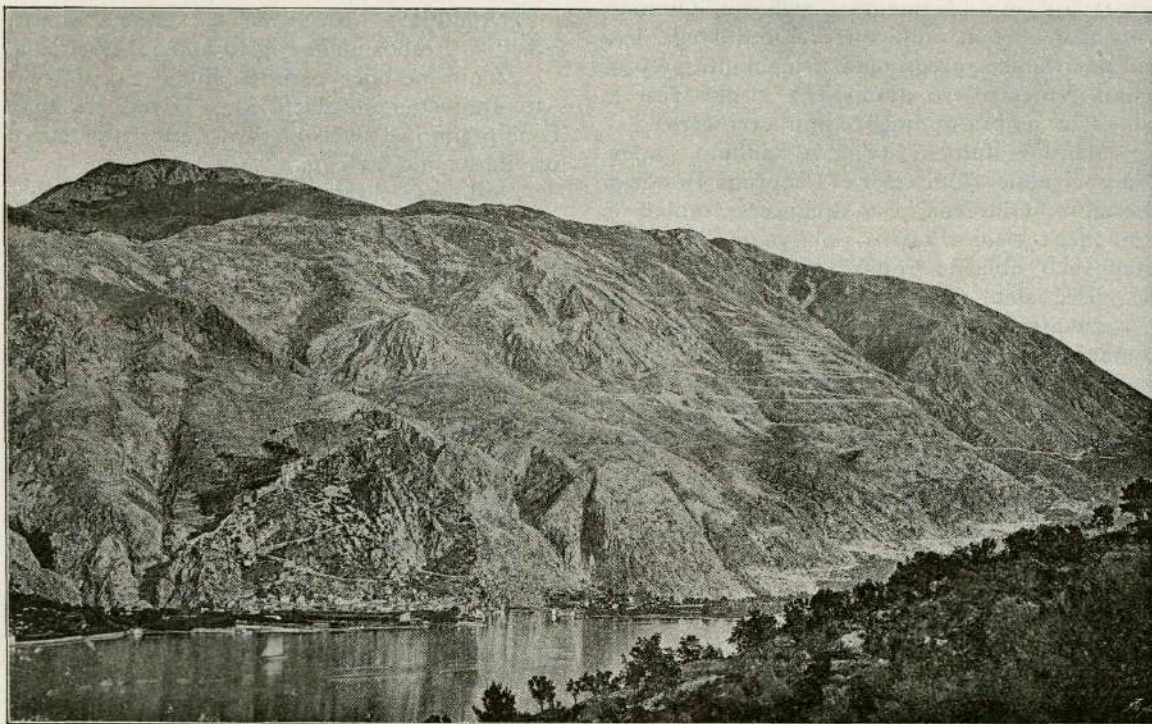
(Spomini iz Bolgarije. — Spisal Jos. Repina.)

(Dalje.)

II.

Rano sva se poslovila z Ilijo od šipkarskega mehandžije, kateri nama je bil še za odhodnico pripravil obilen zajutrek v zahvalo, da sva mu prepustila celega merjasca; moža je namreč poprej skrbelo, — to sem mu videl

na obrazu —, koliko plena pač pripade njemu, in tem večja je bila njegova radost, ko sem mu radovoljno odstopil svoj delež; istotako je storil tudi Ilija. Bolgarju se ne more odrekati malo sebičnosti. — Pot je sedaj vodila navzdol, početkoma strmo, polagoma je prešla v ravan.

Cesta iz Kotora do Črnogore.

Jutro je bilo krasno, hladna sapa je pihljala, in sveži zrak je oživiljal i naju jezdeca i konja. V naglem diru sva se bližala Kezanliku. Okolica tega mesta je rajska. Krog in krog gosta polja cvetočih rož, rdečih, žoltil in belih, ki prosto rasto druga poleg druge, vmes pa so še nasajene zelene oljke. Oko se težko loči od te lepote. In šele duh iz teh brezštevilnih cvetnih čaš! — Človek je malone omamljen.

Tu v Kezanliku se namreč pridelava obilo dragocenega rožnega olja, katerega se zlasti v Turčijo mnogo prodá. In če pomislimo, da je treba mnogo tisoč lističev, da se pridobi samo par kapljic, potem se ne smemo čuditi, da je to olje tako drago.

Prijezdila sva v majhen gozd. „Onkraj gozda se vidi Kezanlik“, opomnil je Ilija.

„Torej bodeva v kratkem tam. Želim si ogledati mesto. Ali veš za dobro gostilno, kjer bi se ustavila?“

„Da; najdobar i najhubav¹⁾ je hôtel ‚Balkan‘. Last je mojega prijatelja, kateri te bode na rokah nosil, ker te bom pripeljal jaz, kateri sem nesel na svojem hrbtu tristo in —.“ Nenadoma je bil prenehal pri svoji blagajni, zroč v goščavo na desni.

„Kaj pa gledaš tako pazljivo?“

„Ali nisi ničesar čul, gospodine?“

„Kaj?“

¹⁾ Najlepši.